

Meditationsrummet i FN

Meditationsrummet i FN-huset i New York byggdes år 1957. Det rummet planerades av FN:s dåvarande generalsekreterare Dag Hammarskjöld. Hans tanke var att ingenting i rummet skulle avleda uppmärksamheten eller avbryta tystnaden för dem som använde det. Dag Hammarskjöld menade att alla människor bär en kärna av stillhet inom sig omgiven av tystnad, därför har alla behov av en sådan här typ av rum.

Inför invigningen av meditationsrummet i FN 1957, skrev Dag Hammarskjöld en folder varifrån följande citat är hämtat (Tolkning av A. Bornstein):

"Det finns ett gammalt talesätt som säger att meningen med ett kärl är inte skålformen utan dess tomrum. Så är det med detta rum. Det är till för dem som kommer hit för att fylla tomrummet med vad de finner i stillhetens centrum."

Dag Hammarskjölds invigningstal i FN-huset 1957. Invigningen av meditationsrummet.

"Inom oss alla finns en kärna av stillhet omgiven av tystnad. Här i denna byggnad, där så många arbetar och debatterar för fred behövs ett rum, som är avskilt för tystnad i yttre mening och stillhet i inre mening. Här ska människor av helt olika tro kunna mötas och därför finns här inga vanliga religiösa symboler, bara enkla ting som talar till oss alla på samma språk. Som ljuset som faller på stenblockets skimrande yta, det symboliserar det liv som solljuset dagligen skänker åt den jord, som vi står på, och för många av oss symboliserar det också andens ljus som ger materian liv. Men stenblocket har mer att säga oss, vi kan se det som ett altare. Tomt - men inte tomt för att det inte finns någon Gud, och inte för att det skulle vara tillägnat en okänd Gud. Det är tomt för att det är helgat åt den Gud som människan tillber under många namn och på många sätt. Stenblocket påminner också om det fasta och oföränderliga i en värld av rörelse och förändring. Detta massiva stycke järnmalm äger det evigas hela tyngd. Det är en bild av den trons och uthållighetens hörnsten som all mänsklig strävan måste bygga på. Malmen får oss att tänka på det nödvändiga valet mellan det destruktiva och det konstruktiva - mellan krig och fred. Av järn har människorna smidit sina svärd, av järn har de också smidit sina plogbilar.

Ljuset faller på stenen i ett rum präglat av yttersta enkelhet. Här finns inga andra symboler, inget som distraherar eller stör stillheten i vårt inre. Låter man blicken vandra från dessa symboler till fondväggen, möts den av ett enkelt mönster som öppnar rummet mot en rymd av harmoni, frihet och balans.

Enligt ett urgammalt ordspråk karakteriseras ett kärl av sitt tomrum och inte av sina väggar. Det ankommer på var och en av oss, som besöker detta rum, att fylla tomrummet med det som vi själva finner i vår kärna av stillhet."